

om, at Statsseminarierne i den sidste Menneſtealder have lært ikke ſaa ganſte lidt af Friſeminarierne eller af den Bevægelse, der gav Anledning til Friſeminarierne, til Trods for de Brøſt og de Mangler, ſom jeg ogſaa erkender findes ved Friſeminarierne. Jeg tror derfor ikke, at man har Lov til at ſlutte, at Underviſningen er bedre paa Statsſeminarierne end paa Friſeminarierne, og at man altsaa ſom Følge deraf ſkal ſlaa ind paa ny Veje. Saa er der et Argument endnu, ſom man anfører, og ſom ſærlig blev betonet her i Salen forleden, nemlig Henſynet til praktiſk Færdighed. Dette Henſyn blev af et Par Medlemmer forleden tillagt ſaa ſtor Betydning, at det ſærlig var nødvendigt, at ſaa Statsſeminarietinſtitutionen udvidet, for at Eleverne kunde ſaa mere Sikkerhed, opnaa ſtørre Udvilling i praktiſk Færdighed. Jeg maa ſige, at jeg befinder mig i den ſuldstændigſte Modſætning til denne Betragtning. Jeg har haft med Anſættelse af unge Menneſter, ſom Lærere at gøre i de ſidſte 30 Aar, og jeg vil ſige, at jeg ſom Regel aldrig har tillagt det nogen videre Betydning, hvilken Karakter vedkommende havde i praktiſk Færdighed. Det har været mig omtrent lige-gyldigt, om vedkommende havde „Godt“ eller „Udmærket godt“ i det Sag. Jeg ved, at de unge Menneſter paa 20 Aar ikke have praktiſk Færdighed, enten de have gaaet paa et Statsſeminarium eller paa et Friſeminarium. De ere Begyndere og ſtulle forſt til at lære i Livets Skole; de kunne maatte have ſaaet nogen Metode lært, og de kunne vel have ſaaet „mg“ eller „ug“ i noget, der hedder Opdragelses- eller Underviſningslære, men de ere upraktiſke alligevel, Begyndere alligevel. Det, ſom det egentlig med ſaadanne unge Menneſter kommer an paa, er, om de have Anlæg for og Kærlighed til Gerningen og fremfor alt Kærlighed til de ſmaa, men det kan Eksamen eller Karakteren ikke i mindſte Maade være. Bevis for. Hvis diſe Egenskaber ere til Stede, har den vedkommende Kærlighed til Gerningen og Kærlighed til de ſmaa, vil han nok ſaa den praktiſke Færdighed; derfor, denne Tale om, at det for den praktiſke Færdigheds Skyld ſtulle være nødvendigt at holde ſaa meget paa Statsſeminarierne, kan jeg ikke forſtaa. Jeg vil tværtimod gerne henſtille til det Udvalg, ſom for nylig blev nedſat om det af mig for nævnte Lovforſlag, og ſom vel ogſaa ſaar med den foreliggende Sag at gøre, at tage under Overvejelse, om det ikke var heldigt at ſtulle den praktiſke Prøve ud fra Lærer- og Lærerindeeksamen, eller i hvert Fald ikke tillægge Prøven i den praktiſke Færdighed den Betydning, den

har nu, idet Karakteren for den jo har en ſirdobbelt Værdi, er lig med 4 andre Karakterer. Jeg vil gerne have, at denne Karakter ſlet ikke ſtulle udøve nogen Indflydelse paa Hovedkarakteren. Selvfølgelig ſer jeg gerne, at Uddannelsen, Underviſningen paa et Seminarium helt igennem i alle Klaffer føres med den praktiſke Stolegerning, med den praktiſke Lærervirksomhed for Øje; men paa den anden Side ønsker jeg dog, at Karakteren for den praktiſke Færdighed ikke ſkal have nogen ſom beſt Indflydelse paa Hovedkarakteren. Derimod vil jeg henſtille til Overvejelse, om man ikke kunde komme ind paa den Tanke, ſom blev omtalt i Fjor, en Tanke, der tiltalte mig meget, nemlig at anſe Lærer- og Lærerindeeksamen nærmest ſom en Rundſtapsprøve og ſaa ſenere hen, naar de vedkommende havde været ude i Livet 1, 2, 3 Aar — det ſpiller jo ingen Rolle, om det er flere eller færre Aar — lade dem aflægge en praktiſt Prøve omtrent ſom de teologiſke Kandidater, ſom jo ikke blive anſatte i et Embede uden at have aflagt en praktiſt Prøve. At man adſtilte denne Prøve fra Lærereksamen, og derimod gjorde den til en Betingeſe for ſaſt Anſættelse ſenere, tror jeg vilde være heldigt i alle Maader. Men ſom ſagt, den Paastand, at man ſaar mere praktiſk Færdighed paa Statsſeminarierne end paa Friſeminarierne kan jeg ikke ſe har noget paa ſig. Jeg vil derfor ikke af den Grund være med til at anbefale at gaa ind paa ny Veje, paa Oprettelsen af ny Statsſeminarier. Derimod vil jeg i Stedet derfor anbefale, at der paa de aarlige Finanslove bliver givet et ikke ſaa lidt ſtørre Tilſkud til Lærere og Lærere end der nu bliver givet. Jeg tror, at den private Virksomhed i ſaa Henſeende har i de forløbne 20 Aar viſt ſaa gode Reſultater, at Lovgivningsmagten nok kan være bekendt at ſtøtte denne Virksomhed yderligere ved at forhøje Tilſkuddet til Lærere og Lærere Uddannelse betydeligt ud over de 15,000 Kr.

Skønt jeg altsaa ikke kan anbefale det foreliggende Forſlag, vil jeg dog ikke modſætte mig Lovforſlagets videre Fremme. Jeg vil i ethvert Fald ſtemme for dets Overgang til anden Behandling og for Udvalgs Medſættelse. Jeg kan endogſaa ønske, at det gaar i Udvalg og bliver prøvet der, og navnlig ønsker jeg, at man overvejer der nærmere den Tanke, jeg her har henſtillet, ſamt tillige, om der ikke kunde være Mulighed for, at man, naar man endelig vil have et Kvindſeminarium, da kunde nedlægge et af de nuværende Statsſeminarier for Mænd; thi ſtulle jeg i det hele taget kunne